

Ένας σκύλος στο παχνί

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

- Πολύ κουρασμένος είμαι σήμερα, πονάει η πλάτη και τα πόδια μου, είπε βαριεστημένος ο σκύλος, ο σκυλάκος, καθώς η ουρά του σερνόταν στο χώμα της αυλής...

Τριγυρίζοντας λοιπόν άσκοπα στην αυλή, καθώς τα ζώα του αφεντικού του λείπανε στη δουλειά μαζί του, χώθηκε στον έρημο στάβλο.

- Ζωή χαρισάμενη κάνει αυτό το βόδι, εδώ μέσα, είπε, καθώς κούρνιαζε στο ζεστό παχνί του βοδιού. Κι έκανε έναν ύπνο μα τι ύπνο! Κάτι όνειρα που μόνο ξάπλες είχαν...

- Εεε, σκύλε, σκυλάκο! μούγκρισε το βόδι, σαν γύρισε από τη δουλειά του πεινασμένο και κουρασμένο!

Ο σκύλος, ο σκυλάκος πετάχτηκε αγριεμένος που του χαλάσανε τον ύπνο του και:

-Γαβ, γαβ, γαβ, γουβ, γουβ, γουβ, δεν είχε τελειωμό και κάθε φορά που δοκίμαζε το βόδι να πλησιάσει στο παχνί του, του γάβγιζε και του ματαγάβγιζε και έδειχνε τα μεγάλα κοφτερά του δόντια!

Υπομονή, υπομονή το βόδι, γιατί ξέρετε πως είναι πολύ υπομονετικό ζώο, στο τέλος δεν άντεξε και τα «έψαλε» στο σκύλο:

- Για άκου δω, σκύλε, σκυλάκο, τι τρόπος είναι αυτός; Ήρθες, καλοκάθισες στο παχνί μου· να σου άρεσε και το φαί μου, άντε να σε φιλοξενούσα και να μην έλεγα τίποτα! Μα εσύ ούτε το τρως ούτε αφήνεις κι εμένα να το ευχαριστηθώ! Μοιάζεις με **κάποιους κακότροπους ανθρώπους, που δεν αφήνουν τους άλλους να χαρούν κάτι, που, γι' αυτούς τους ίδιους, είναι τελείως άχρηστο!** Ε, δεν είναι αδικία;

Η ουρά του σκύλου, του σκυλάκου, αν μπορούσε, θα πήγαινε και κάτω από το χώμα, καθώς ντράπηκε τα λόγια του βοδιού, ευτυχώς να λέμε!

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο

%oneira_mario%